

De dievenbende van Scipio

Ander werk van Cornelia Funke

Thomas en de laatste draken (2004)

Hart van inkt (2005) Zilveren Griffel 2006

De Wilde Kippen Club (2006)

Web van inkt (2006)

De Wilde Kippen Club op schoolreis (2007)

De Wilde Kippen Club: Groot alarm! (2007)

Igraine Zondervrees (2008)

De spokenjagers (2008)

De Wilde Kippen Club De hemel op aarde (2008)

Nacht van inkt (2008)

Potilla (2009)

De spokenjagers en het vuurspook (2009)

De spokenjagers en het griezelkasteel (2010)

De Wilde Kippen Club voor altijd (2010)

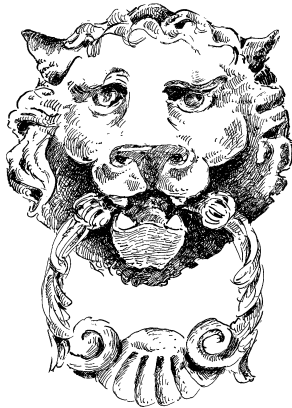
Reckless. Achter de spiegel (2010)

Mississippi is van mij! (2011)

Ridder zonder hart (2012)

Cornelia Funke

De dievenbende van Scipio

Amsterdam Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2012

Bekroond met een Zilveren Griffel 2004

www.queridokinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Herr der Diebe* (Cecilie Dressler Verlag, Hamburg, 2000)

Vertaling: Ab Bertholet en Hanneke Beneden

Eerste druk, 2003; tweede en derde druk, 2004; vierde druk, 2006; vijfde druk, 2007; zesde druk, 2009; zevende druk, 2010; achtste druk, 2011; negende druk (e-book) en tiende druk, 2012

Copyright text and illustrations © 2000 by Cornelia Funke. Translation copyright © 2003 Ab Bertholet & Hanneke Beneden / Em. Querido's Uitgeverij BV Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

ISBN 978 90 451 1365 4 / NUR 283

Voor Rolf–
en Bob Hoskins,
die er net zo uitziet als Victor.

*Volwassenen herinneren zich niet hoe het was
om kind te zijn.
Ook al beweren ze van wel.
Ze weten het echt niet meer, geloof me maar.
Ze zijn alles vergeten.
Hoe de wereld destijds veel groter leek.
Hoeveel moeite het kostte om op een stoel te klimmen.
Hoe het voelde altijd maar omhoog te kijken.
Allemaal vergeten.
Ze weten het niet meer.
Jij zult het ook vergeten.
Soms hebben volwassenen het erover hoe fijn het was
om kind te zijn.
Ze dromen er soms zelfs van er weer een te zijn.
Maar waarvan droomden ze toen zij kind waren?
Weet jij het?
Ik denk dat ze ervan droomden eindelijk volwassen te zijn.*

Inhoud

Een zaak voor Victor	11
Drie kinderen	18
De sterrenschuilplaats	25
De Dievenkoning	32
Barbarossa	38
Een vervelend toeval	45
Pech voor Victor	53
Scipio's antwoord	55
's Nachts ben je klein	60
De boodschap	65
Victor wacht	68
In de biechtstoel	72
Uitgehoord	80
Een bang vermoeden	88
Een pak slaag	93
De envelop van de Conte	97
Het spoor	103
Alarm	111
In de val	116
Nachtelijk bezoek	122
Radeloos	129
Casa Spavento	133
Woede en strijd	142
Meneer Massimo junior	148
Een erewoord	154
De inbraak	156
Een oud verhaal	169
Scipio, de leugenaar	175
Nog een keer op bezoek	180
Arme, zieke Victor	186

Vergeefse leugens	188
Zonder Bo	194
Het eiland	198
Niet meer dan een briefje	209
Vader en zoon	213
Bezoek voor Victor	218
Toevlucht	223
Het weeshuis	229
Prosper	234
Alles verloren	239
Isola Segreta	245
Telefoon in de nacht	252
In veiligheid	257
De Conte	260
De carrousel	265
Een paar rondjes te veel	276
Barbarossa's straf	283
Onbekende gasten	289
Een krankzinnig idee	295
Wat nu?	302
Het lokaas	305
Esther	310
Alles komt goed, of niet?	318
En verder	328
Woordenlijst	330
Plattegrond van Venetië	334

Het was herfst in de stad van de maan toen Victor voor het eerst hoorde over Prosper en Bo. De zon weerspiegelde in de grachten en legde een laagje goud over de oude muren. Maar de wind blies ijzig koud over de zee, alsof hij de mensen eraan wilde herinneren dat de winter op komst was. In de stegen smaakte de lucht plotseling naar sneeuw, en de herfstzon verwarmde enkel nog de vleugels van de engelen en draken hoog bovenop de daken.

Het huis waar Victor woonde stond vlakbij een gracht, zo vlakbij dat het water beneden tegen de muren klotste. Soms droomde Victor 's nachts dat het huis in de golven verdween, samen met de hele stad. Dat de zee de dijk wegspoelde waarmee Venetië aan het vasteland vast hing als een kist met goud aan een zijden draad. Het water verslond alles wat de mensen daar zo brutaal hadden neergezet: huizen, bruggen, kerken en paleizen.

Maar nog steeds stond alles stevig op zijn houten palen en Victor keek voorover geleund door het stoffige raam naar buiten. Geen enkele plek op de wereld kon zo onbeschaamd met haar schoonheid pralen als de stad van de maan. Het zonlicht liet de koepels en torens, spitsen en bogen op hun mooist schitteren. Fluitend keerde Victor zijn rug naar het raam toe en nam plaats voor de spiegel. Het ideale weer om mijn nieuwe snor uit te proberen, dacht hij, terwijl de zon zijn stevige nek verwarmde. Gisteren pas had hij dit juweeltje gekocht: een enorme snor, zo donker en vol dat een walrus er jaloers op zou worden. Voorzichtig plak-

te Victor hem onder zijn neus, ging op zijn tenen staan om een beetje groter te lijken, draaide naar links en naar rechts... en was zo in zijn spiegelbeeld verdiept dat hij de voetstappen op de trap pas hoorde toen zij voor zijn deur stopten. Klandizie. Verduveld. Moest uitgerekend nu iemand hem komen storen?

Met een zucht ging hij achter zijn bureau zitten. Voor de deur werd er gefluisterd. Die staan mijn naambord zeker te bewonderen, dacht Victor. Het was zwart en glimmend, zijn naam stond er in gouden letters op: *Victor Getz, privé-detective. Alle soorten onderzoek.* Hij had het er in drie talen op laten zetten, er kwamen immers klanten van over de hele wereld naar hem toe. Victor had de deurklopper naast het bord vanochtend nog gepoetst, een leeuwenkop met een ring van koper in zijn bek. Waarop staan ze daar buiten nou te wachten? dacht hij en trommelde met zijn vingers ongeduldig op de leuning van zijn stoel. ‘*Avanti!*’* riep hij ongeduldig.

De deur ging open en een man en een vrouw kwamen het kantoor van Victor binnen, dat hij ook als woonkamer gebruikte. Wantrouwig keken ze om zich heen, naar de cactussen, de snorrenverzameling, de kapstok met petten, hoeden en pruiken, de reusachtige plattegrond van de stad en de gevleugelde leeuw, die als presse-papier op het bureau stond. ‘Spreekt u Engels,’ vroeg de vrouw, hoewel haar Italiaans helemaal niet onaardig klonk.

‘Vanzelfsprekend!’ antwoordde Victor en gebaarde naar de stoelen voor zijn bureau. ‘Engels is mijn moedertaal. Wat kan ik voor u doen?’

Aarzelend gingen de twee zitten. De man sloeg zijn armen over elkaar en trok een nors gezicht, de vrouw staarde naar Victors walrussensnor.

‘O, dit is maar een vermomming!’ legde Victor uit, terwijl hij de snor van zijn bovenlip trok. ‘In mijn vak is zo iets onmisbaar. Wat kan ik voor u doen? Iets verloren, gestolen, weggelopen?’

Zonder een woord te zeggen pakte de vrouw iets uit haar handtas. Ze had asblond haar en een spitse neus. Haar mond zag

* Achterin dit boek vind je een lijst waarin een aantal woorden en begrippen wordt vertaald of toegelicht.

eruit alsof ze er niet vaak mee lachte. De man was een reus, minstens twee koppen groter dan Victor. Op zijn verbrande neus zaten schilfertjes en zijn ogen waren klein en kleurloos. Waarschijnlijk geen enkel gevoel voor humor, dacht Victor en sloeg de gezichten van de twee op in zijn geheugen. Telefoonnummers kon hij moeilijk onthouden, maar een gezicht vergat hij nooit.

‘We zijn iets kwijtgeraakt,’ zei de vrouw en ze schoof een foto over het bureau. Haar Engels was beter dan haar Italiaans. Twee jongens keken Victor aan, de een blond en klein, met een brede lach, de ander ouder, serieus en met donker haar. De grootste had zijn arm om de schouders van de kleine, alsof hij hem wilde beschermen tegen al het kwaad in de wereld.

‘Kinderen?’ Verbaasd keek Victor op. ‘Ik heb al heel wat moeten opsporen: koffers, echtgenoten, honden en ontsnapte hagedissen, maar jullie zijn de eersten die bij me aankloppen vanwege zoekgeraakte kinderen, meneer en mevrouw...’ Hij keek de twee vragend aan.

‘Hartlieb,’ antwoordde de vrouw, ‘Esther en Max Hartlieb.’

‘En het gaat niet om onze eigen kinderen,’ zei de man.

De vrouw met de spitse neus keek hem kwaad aan. ‘Prosper en Bonifatius zijn de zonen van mijn overleden zus,’ legde ze uit. ‘Zij heeft de jongens in haar eentje opgevoed. Prosper is net twaalf geworden, Bo is vijf.’

‘Prosper en Bonifatius,’ mompelde Victor. ‘Ongewone namen. Betekent Prosper niet “de gelukkige”?’

‘Echt? Nou, ik vind het eigenaardige namen, op z’n zachtst gezegd. Mijn zuster had een voorliefde voor alles wat eigenaardig was. Toen zij drie maanden geleden plotseling overleed, hebben mijn man en ik de voogdij over Bo aangevraagd, omdat wijzelf helaas geen kinderen hebben. Zijn grotere broer konden wij met geen mogelijkheid ook nog in huis nemen. Ieder verstandig mens heeft daar begrip voor, maar Prosper wond zich daar vreselijk over op. Als een idioot stelde hij zich aan. Wij zouden zijn broertje stelen! Terwijl hij Bo een keer per maand had kunnen komen opzoeken!’ Haar gezicht werd nog bleker dan het toch al was.

‘Iets meer dan acht weken geleden zijn ze weggelopen,’ ging Max Hartlieb door. ‘Uit het huis van hun grootvader in Ham-

burg, waar ze tijdelijk waren ondergebracht. Prosper kan zijn broertje overhalen tot iedere denkbare stommiteit, en alles wijst erop dat hij Bo mee hiernaartoe heeft gesleept, naar Venetië.’

Victor fronste vol ongeloof zijn wenkbrauwen. ‘Van Hamburg naar Venetië? Dat is een lange reis voor twee kinderen. Bent u hier al naar de politie geweest?’

‘Natuurlijk!’ Esther Hartlieb hapte nijdig naar adem. ‘Daar waren ze allesbehalve behulpzaam. Niets zijn ze aan de weet gekomen, terwijl het toch niet zo moeilijk kan zijn om twee kinderen die moederziel alleen...’

‘...ik moet helaas om zakelijke redenen dringend terug naar huis,’ onderbrak haar man haar. ‘Daarom zouden wij u, meneer Getz, graag willen belasten met de verdere zoektocht naar deze jongens. De portier van ons hotel heeft uw diensten aanbevolen.’

‘Aardig van hem,’ mompelde Victor. Hij speelde met zijn valse snor. Het ding zag eruit als een dode muis, zoals het daar naast de telefoon lag. ‘Maar hoe weet u zo zeker dat de twee naar Venetië gekomen zijn? Toch zeker niet voor een tochtje met een gondel...?’

‘Het is de schuld van hun moeder.’ Esther Hartlieb perste haar lippen op elkaar en keek door Victors stoffige raam naar buiten. Een duif zat opgedoft op de balustrade van het balkon, haar veren waren door de wind uiteengeblazen. ‘Mijn zuster vertelde de jongens altijd verhalen over deze stad. Dat je hier leeuwen met vleugels hebt en een kerk van goud. Dat op de daken engelen en draken staan en dat de trappen bij de grachten je het idee geven dat er ’s nachts watermannen langs omhoogklimmen om een wandelingetje op de wal te maken.’ Geïrriteerd schudde ze haar hoofd. ‘Mijn zus kon dat op een manier vertellen dat zelfs ik het haast geloofde. Venetië, Venetië, Venetië! Bo tekende aan een stuk door leeuwen met vleugels en Prosper hing ook aan zijn moeders lippen. Waarschijnlijk dacht hij dat hij en Bo hier regelrecht in een soort sprookjesland terechtwamen. Mijn hemel.’ Ze trok haar neus op en keek vol afschuw naar de oude huizen buiten, waar het pleisterwerk vanaf brokkelde.

Haar man duwde zijn stropdas recht. ‘Het heeft ons een hoop geld gekost om het spoor van de jongens naar hier te volgen, me-

neer Getz,' zei hij. 'En die twee zijn hier, dat verzeker ik u. Er-
gens...'

'...in deze wirwar,' maakte Esther Hartlieb de zin van haar
man af.

15

'Hier kunnen ze tenminste niet onder een auto komen,' mom-
pelde Victor. Hij keerde zich naar de plattegrond toe en bekeek
de doolhof van stegen en grachten. Daarna draaide hij zich weer
om en in gedachten verzonken kraste hij met zijn briefopener
poppetjes in het bureaublad. Totdat Max Hartlieb zijn keel
schraapte.

'Meneer Getz, neemt u de opdracht aan?'

Victor keek nog een keer naar de foto, de twee zo totaal ver-
schillende gezichten, het serieuze gezicht van de oudere en de
zorgeloze lach van de jongere, en knikte. 'Ja, ik neem hem aan,'
zei hij. 'Ik zal die twee wel vinden. Ze zijn echt nog een beetje te
jong om het alleen te kunnen redden. Zijn ze al eens eerder weg-
gelopen?'

'Hemeltjelier, nee!' Esther Hartlieb keek hem verbijsterd aan.
Haar man schudde alleen maar schamper het hoofd.

'Ik wel.' Victor schoof de foto van de twee jongens onder de
gevleugelde leeuw. 'Maar in mijn eentje. Ik had helaas geen
broer, geen kleine en ook geen grote. Geef mij uw adres en tele-
foonnummer maar, dan kunnen we het nu verder over mijn ho-
norum hebben.'

Terwijl de Hartliebs langs de nauwe trap naar beneden afdaalden,
stapte Victor zijn balkon op. De wind blies hem koud in het ge-
zicht, hij smaakte naar het zout van de vlakbij gelegen zee. Victor
leunde bibberend op de roestige reling en zag hoe de Hartliebs de
brug op liepen die een paar huizen verder over de gracht leidde.

Het was een mooie brug, maar dat viel hun niet op. Met
sacherijnige gezichten liepen ze haastig naar de overkant, zonder
ook maar een keer te kijken naar de ruwharige hond, die vanaf
een voorbijvarende boot naar hen blafte. Natuurlijk spuugden ze
ook niet over de leuning, zoals Victor altijd deed.

'Nou ja, wie zegt dat je een opdrachtgever sympathiek moet
vinden?' mompelde hij en boog voorover naar zijn twee schild-

padden, die hun rimpelige hals uit een kartonnen doos staken. 'Zulke ouders zijn nog altijd beter dan helemaal geen ouders. Of niet soms? Wat vinden jullie? Hebben schildpadden eigenlijk wel ouders?'

In gedachten verzonken keek Victor de gracht af, langs al die huizen waarvan de stenen voeten dag en nacht in het water stonden. Meer dan vijftien jaar woonde hij nu al in Venetië, maar hij kende nog steeds niet alle verborgen uithoeken van de stad. Niemand die dat wel deed. Het zou geen gemakkelijk karwei zijn om de twee jongens te vinden als ze niet gevonden wilden worden. Zoveel stegen, zoveel schuilplaatsen, nauwe straatjes met namen die niemand kon onthouden. Sommige hadden niet eens een naam. Dichtgespijkerde kerken, leegstaande huizen. Was dat niet een regelrechte uitnodiging om verstoppertje te spelen?

Maakt niet uit, ik heb ook altijd graag verstoppertje gespeeld, dacht Victor, en tot nu toe heb ik altijd iedereen gevonden. Acht weken hadden die twee het al in hun eentje gered. Tjonge, toen hij van huis was weggelopen, hield hij de vrijheid nauwelijks een middag uit. Toen het donker werd was hij vol berouw en met bonzend hart weer naar huis geslopen.

De schildpadden plukten aan een blaadje sla dat hij hun voorhield. 'Ik denk dat ik jullie vannacht maar binnen moet halen,' zei Victor. 'Er zit winter in de lucht.'

Lando en Paula keken hem met hun wimperloze ogen aan. Soms haalde hij ze door elkaar, maar daar leken ze zich niet aan te storen. Hij had de twee ooit op de vismarkt ontdekt, toen hij achter een Perzische kat aan zat. Victor had de voorname kattendame uit een vat met stinkende sardientjes gehaald en toen het hem uiteindelijk was gelukt om haar in een kartonnen doos te stoppen, waar haar nagels geen kwaad meer konden, ontdekte hij de twee schildpadden. Ze stapten heel kalm tussen al die mensenvoeten rond. Pas toen Victor ze oppakte schrokken ze en trokken zich terug in hun gepantserde onderkomen.

Waar begin ik mijn zoektocht naar die jongens? dacht Victor. In de kindertehuizen, de ziekenhuizen? Droevige oorden. Maar waarschijnlijk kan ik me die moeite besparen. Dat zullen de Hartliebs allang hebben gedaan. Hij leunde ver over de balustra-

de en spuugde naar beneden in de donkere gracht. Bo en Prosper. Mooie namen, dacht hij, ook al zijn ze eigenaardig.

Het echtpaar Hartlieb had gelijk. Het was Prosper en Bo inderdaad gelukt om in Venetië te komen. Ver, heel ver hadden ze gereisd, dagen-, nachtenlang in rammelende treinen gehangen en zich voor conducteurs en nieuwsgierige oude dames verstoppt. Ze hadden zich opgesloten in stinkende wc's en geslapen in donkere hoeken. Dicht tegen elkaar aan, hongerig, moe en door en door koud, maar het was hun gelukt en ze waren nog steeds bij elkaar.

Toen hun tante Esther op een stoel voor het bureau van Victor Getz zat, hingen de twee in een portiek op een paar stappen lopen van de Rialtobrug. De koude wind blies ook hun om de oren en fluisterde ze in dat de warme dagen voorbij waren. Maar in één ding had Esther het mis: Prosper en Bo waren niet alleen. Naast hen stond een meisje, slank en met bruin haar, dat ze in een lange staart droeg. Aan die staart, die als een dunne angel tot aan haar middel reikte, had ze haar naam te danken: Wesp. Een andere naam wilde ze niet.

Met een frons op haar voorhoofd bestudeerde ze een verkreukeld briefje, terwijl de mensen langsliepen en met hun tassen en volgepropte plastic zakken in haar rug stootten. 'Ik geloof dat we alles hebben,' zei ze met de zachte hese stem waar Prosper meteen voor was gevallen. Toen had hij nog geen woord verstaan van die vreemde taal die haar zo rap en gemakkelijk over de lippen vloeide. 'Alleen de batterijen voor Mosca nog. Waar zouden we die kunnen krijgen?'

Prosper veegde zijn donkere haren opzij. 'Daarachter in het

zijstraatje heb ik een winkel met elektrische apparaten gezien,' zei hij. Hij zette ondertussen de kraag van zijn kleine broertje omhoog, omdat die bibberend van de kou zijn schouders optrok. Ze lieten zich weer in de voorbijtrekkende mensenstroom opnemen. Er was een markt op de Rialtobrug en in de smalle stegen was het nog drukker dan normaal. Oud en jong, mannen, vrouwen en kinderen schuifelden tussen de kramen door, wurmden bepakt en bezakt langs elkaar. Oude vrouwen die de stad nog nooit hadden verlaten en dagjesmensen die haar voor het eerst kwamen bewonderen. Het rook er naar vis, herfstbloemen en gedroogde paddestoelen.

'Wesp?' Bo pakte haar hand en glimlachte op zijn liefst. 'Mag ik zo'n koek?'

Wesp kneep hem zacht in zijn wang, maar schudde tegelijkertijd haar hoofd. 'Nee!' zei ze resoluut en duwde hem verder.

De winkel die Prosper had ontdekt, was piepklein. In de etalage stonden koffiezetapparaten, broodroosters en wat speelgoed, waar Bo meteen geboeid naar stond te kijken. 'Maar ik heb honger!' zeurde hij en drukte zijn handen tegen het raam.

'Jij hebt altijd honger,' constateerde Prosper, die de deur opendeed en met Bo bij de uitgang bleef wachten, terwijl Wesp voor de toonbank ging staan.

'*Scusi*,' zei ze tegen de oude vrouw die met de rug naar haar toe radio's stond af te stoffen. 'Ik heb batterijen nodig. Twee, voor een kleine radio.'

De vrouw stopte ze in een zakje en schoof een handvol toffees over de toonbank naar haar toe. 'Wat een schat van een jongen,' zei ze en gaf Bo een knipoog. 'Blond als een engel. Is dat je broertje?'

'Nee,' zei Wesp hoofdschuddend, 'dat zijn mijn neefjes. Die zijn bij ons op bezoek.'

Prosper duwde Bo achter zijn rug, maar Bo glipte onder zijn arm door en graaide de toffees van de toonbank. '*Grazie!*' zei hij, lachte naar de oude vrouw en huppelde terug naar Prosper.

'*Un vero angelo!*' zei de verkoopster toen ze het geld van Wesp in de kassa stopte. 'Maar zijn moeder moet wel de gaten in z'n broek eens stoppen, en het wordt ook zo zoetjesaan wel tijd voor

iets warmers. De winter komt eraan. Hebben jullie vandaag de wind niet door de schoorstenen horen gieren?

20 'We zullen het doorgeven,' zei Wesp en ze propte de batterijen in haar overvolle draagas. 'Fijne dag nog, *signora*.'

'*Angelo!*' Prosper schudde spottend zijn hoofd toen ze zich buiten weer door de menigte wurmden. 'Waarom valt toch iedereen telkens op die blonde haren en dat ronde koppie van jou, Bo?'

Maar zijn kleine broertje stak zijn tong uit, stopte een toffee in zijn mond en huppelde vooruit, zo snel dat de andere twee moeite hadden om hem bij te houden. Als een vis glipte hij tussen al die buiken en benen door.

'Bo, niet zo snel!' riep Prosper hem geërgerd na, maar Wesp moest erom lachen.

'Laat hem toch!' zei ze. 'We raken hem heus niet kwijt. Kijk maar, daarachter is hij.'

Bo trok een gekke bek en probeerde op één been om een gevallen sinaasappel te hinkelen, maar hij struikelde en kwam in een groep Japanse toeristen terecht. Geschrokken krabbelde hij weer op en begon breed te glimlachen toen twee vrouwen hun camera tevoorschijn haalden. Voordat ze konden afdrukken had Prosper zijn kleine broertje hardhandig in zijn kraag gegrepen en meegesleurd.

'Hoe vaak moet ik je nog zeggen dat je je niet moet laten fotograferen?' siste hij.

'Ja, ja.' Bo trok zich los en sprong over een leeg sigarettenpakje. 'Dat waren toch Chinezen. Tante Esther bekijkt toch zeker geen foto's van Chinezen, of wel soms? Bovendien heeft ze allang een ander kind, heb je zelf gezegd.'

Prosper knikte. 'Ja, ja, dat is ook zo,' mompelde hij. Maar hij keek om zich heen alsof hij verwachtte dat tante Esther zich hier ergens in de mensenmassa verborgen hield en een gelegenheid afwachtte om Bo te grijpen.

Wesp had Prosper's blik opgevangen. 'Je denkt weer aan jullie tante, of niet?' zei ze met gedempte stem, al was Bo buiten gehoorsafstand. 'Vergeet haar maar, die zoekt niet meer naar jullie.'

Prosper haalde zijn schouders op en keek onrustig naar een

paar passerende vrouwen. ‘Waarschijnlijk niet,’ mompelde hij.

‘Beslist niet,’ hield Wesp vol. ‘Hou nou toch eens op met je zorgen te maken.’

Prosper knikte. Hoewel hij wist dat het niet zou stoppen. Bo sliep altijd als een roos, maar zelf droomde hij bijna iedere nacht van Esther. Humeurige, altijd gestreste, van de haarlak plakkende Esther.

‘Hé, Prop!’ Bo stond plotseling weer voor zijn neus, met een uitpuilende portemonnee in zijn handen. ‘Kijk eens wat ik gevonden heb.’

Geschrokken pakte Prosper hem af en trok Bo het gedrang uit, een donkere arcadegang in. Pas achter een stapel lege fruitkisten, tussen de rondpikkende duiven, bleef hij staan.

‘Waar heb je die vandaan, Bo?’

Uitdagend stak Bo zijn onderlip naar voren en legde zijn hoofd tegen de arm van Wesp. ‘Gevonden! zei ik toch. Hij viel bij zo’n kale uit z’n broekzak. Die merkte er helemaal niks van en toen heb ik hem gevonden.’

Prosper zuchtte.

Sinds ze op zichzelf waren aangewezen had hij moeten leren om te stelen, eerst eten en later ook geld. Hij had er een ongehooflijke hekel aan. Hij was zo bang dat zijn vingers ervan trilden. Bo vond het leuk, voor hem was het een spannend spelletje. Maar Prosper had hem verboden om te stelen en schold hem telkens vreselijk uit als hij hem toch betrapte. Hij wilde niet dat Esther kon beweren dat hij, Prosper, van zijn kleine broertje een dief had gemaakt.

‘Kom, wind je niet op, Prop,’ zei Wesp en ze trok Bo naar zich toe. ‘Hij zegt toch dat hij niets gestolen heeft. En die man is al lang weg. Kijk op z’n minst eens hoeveel erin zit.’

Aarzelend maakte Prosper de portemonnee open. Al die toeristen die naar de stad van de maan kwamen om zich aan de paleizen en kerken te vergapen, verloren voortdurend van alles. Meestal waren het plastic waaiers of goedkope carnavalsmaskers, die je op iedere straathoek kon kopen. Maar soms ook brak de riem van een fototoestel, gleed een bundeltje papiergeld uit iemand zijn jas, of zo’n vette portemonnee.

Met ongeduldige vingers doorzocht Prosper de vakjes, maar tussen de verkreukelde kassabonnetjes, rekeningen van restaurants en *vaporetto*-kaartjes zat niet meer dan tien euro.

‘Tja, dat zou mooi geweest zijn.’ Wesp kon haar teleurstelling niet verbergen toen Prosper de portemonnee in een lege kist gooide. ‘Onze kas is bijna leeg, hopelijk kan de Dievenkoning hem vanavond weer vullen.’

‘Natuurlijk kan hij dat!’ Bo keek naar Wesp alsof die zojuist beweerd had dat de aarde niet rond was. ‘En later zal ik hem daarbij helpen. Later word ik ook een echte dief! Scipio zal het me wel leren!’

‘Over mijn lijk!’ bromde Prosper en hij trok Bo hardhandig terug de steeg in.

‘Ach, laat hem toch!’ fluisterde Wesp tegen Prosper, terwijl Bo met een beledigd gezicht voor hen uit sjokte. ‘Of ben je echt bang dat Scipio hem mee zou nemen?’

Prosper schudde het hoofd, maar hij bleef zorgelijk kijken. Het was zo zwaar om op Bo te passen. Sinds ze uit het huis van hun opa waren geslopen, vroeg Prosper zich minstens drie keer per dag af of het een goede beslissing was geweest om zijn kleine broertje mee te nemen. Bo had de nacht na hun vertrek doodmoe naast hem gelopen. Geen moment had hij de hand van Prosper losgelaten, de hele weg naar het station.

In Venetië te komen was gemakkelijker geweest dan Prosper had verwacht. Maar toen ze in de stad aankwamen, werd het al herfst en de lucht was niet zo warm en zacht als hij zich had voorgesteld. Een vochtige wind blies hun tegemoet toen ze de trappen van het station afdaalden, zij aan zij, in veel te dunne kleren en met niets anders dan een rugzak en een kleine tas.

Prospers zakgeld was snel op en de tweede nacht al die zij in de vochtige stegen doorbrachten, begon Bo te hoesten. Hij hoestte zo vreselijk dat Prosper hem bij de hand nam en op zoek ging naar de dichtstbijzijnde politieagent. ‘*Scusi*,’ wilde hij zeggen, met de paar woorden Italiaans die hij toen kende, ‘wij zijn weggelopen, maar mijn broertje is ziek. Kunt u mijn tante bellen dat ze hem komt ophalen?’

Zo wanhopig was hij. Maar toen was Wesp opgedoken. Ze

nam Bo en Prosper mee naar de schuilplaats waar ook Riccio en Mosca waren, waar ze droge kleren kregen en ook iets warm te eten. Ze legde aan Prosper uit dat het met de honger en het stelen voorlopig afgelopen was, omdat Scipio, de Dievenkoning, voor hen zou zorgen. Zoals hij dat deed voor Wesp en haar vrienden, Riccio en Mosca.

‘De anderen zitten vast al op ons te wachten.’ De stem van Wesp rukte Prosper zo abrupt uit zijn gedachten dat hij even niet wist waar hij was. Tussen de huizen rook het naar koffie, naar zoet gebak en muizenkeutels. Thuis rook het anders.

‘Precies. We moeten ook nog opruimen,’ vond Bo. ‘Scipio houdt er niet van als het overal zo’n troep is.’

‘Dat moet jij zeggen!’ zei Prosper spottend. ‘Wie heeft gisteren de emmer met grachtwater in onze schuilplaats omgegooid?’

‘En wie voert de muizen stiekem kaas?’ Wesp giechelde toen Bo haar boos een por met zijn elleboog in haar zij gaf. ‘Terwijl de Dievenkoning niets zo haat als muizenkeutels. Helaas is die fantastische schuilplaats waar hij voor heeft gezorgd ervan vergeven en om het er warm te krijgen is ook een hele kunst. Misschien zou een minder voorname schuilplaats wat handiger geweest zijn, maar daar wil Scipio niets van weten.’

‘Sterrenschuilplaats,’ verbeterde Bo haar. Hij liep achter de twee groten aan toen die een steeg insloegen waar het nu eens niet wemelde van de mensen. ‘Scipio zegt dat het een “sterrenschuilplaats” is.’

Wesp draaide met haar ogen. ‘Pas maar op, straks luistert Bo niet meer naar jou, maar alleen nog maar naar wat Scipio zegt,’ fluisterde ze tegen Prosper.

‘Nou, wat moet ik daartegen doen?’ vroeg Prosper zich hardop af.

Bo wist precies dat ze het helemaal aan Scipio te danken hadden dat ze niet meer op straat hoefden te slapen, in deze tijd van het jaar, nu de mist ’s avonds boven de grachten hing en vochtig en grijs door de stegen trok. Scipio had met zijn rooftochten geld in de kas gebracht, waarmee ze vandaag de pasta en het fruit hadden betaald. Scipio had voor schoenen gezorgd, zodat Bo geen koude voeten meer had, al waren ze hem een beetje te

groot. Scipio zorgde ervoor dat ze konden eten zonder te moeten stelen en alleen dankzij hem hadden ze plotseling weer een thuis, zonder Esther. Maar... Scipio was een dief.

24

De stegen waar ze doorheen kwamen, werden nauwer. Het werd stil tussen de huizen en al gauw waren ze in het verborgen hart van de stad, waar je maar zelden een vreemde tegenkwam. Katten schoten ervandoor toen ze de voetstappen van de kinderen hoorden. Duiven koerden op de daken en onder honderd bruggen klotste het water, het likte aan boten en houten palen en liet de huizen in zijn zwarte spiegel hun oude gezicht zien. Dieper en dieper liepen de kinderen de doolhof van steegjes in, langs huizen die zo dicht op elkaar stonden dat het leek alsof ze zich over hen heen bogen als wezens van steen die jaloers waren op hun voeten.

Het gebouw waarin hun schuilplaats was stond tussen de andere als een kind tussen volwassenen, vlak en zonder franje tussen de hogere gevels. Met dichtgespijkerde ramen keek het op de steeg uit. Aan de muren hingen nog verbleekte filmaffiches en een bleek en roestig rolluik sloot de toegangsdeur af. Daarboven stond in scheef hangende neonletters STELLA. Licht gaven de letters allang niet meer, het was de naam van de verlaten bioscoop die helemaal niet in de oude stad leek te passen. Maar degenen die er nu hun woning van gemaakt hadden, vonden dat wel best.

Wesp wierp een waakzame blik naar links en rechts, Prosper lette op of niemand vanachter de ramen naar hen keek. Toen verdwenen ze de een na de ander in de smalle opening die op een paar passen van de hoofdingang van de bioscoop tussen de huizen gaapte.

Ze waren weer thuis.